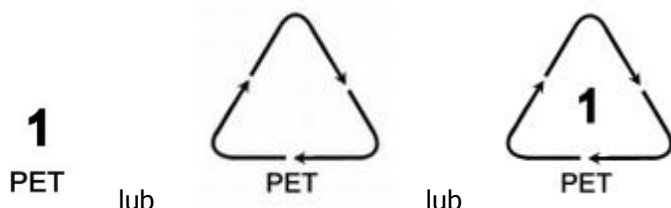

Co zbieramy?

Opakowania typu PET: tylko i wyłącznie oznaczone symbolem:

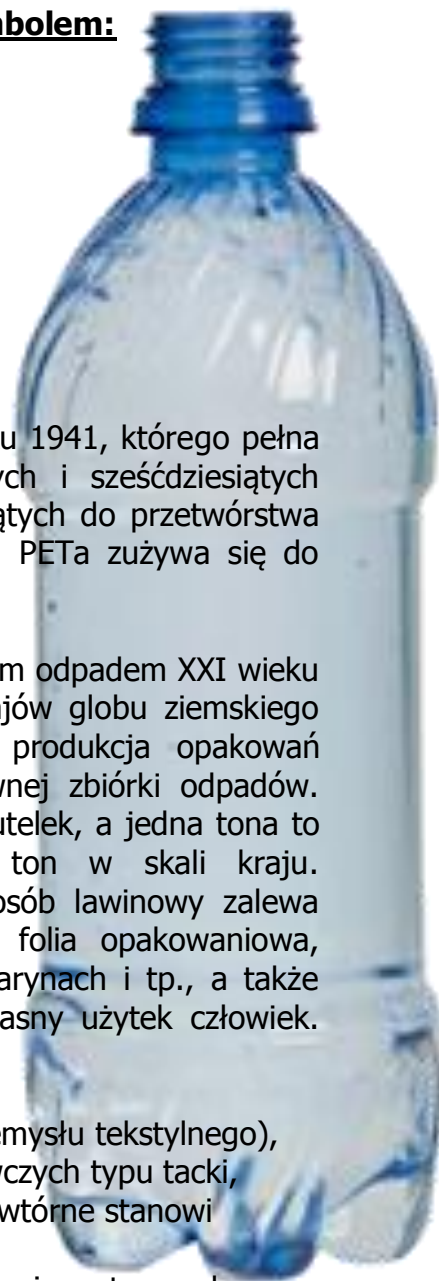

PET jest to skrót nazwy tworzywa sztucznego znanego od roku 1941, którego pełna nazwa brzmi politereftalan etylenu. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych zastosowano go do produkcji folii, a w końcu lat sześćdziesiątych do przetwórstwa wtryskowego. Od połowy lat siedemdziesiątych coraz więcej PETa zużywa się do wytwarzania opakowań, głównie butelek do napojów.

Butelka z plastiku o popularnej nazwie PET stała się kłopotliwym odpadem XXI wieku i to nie tylko w Polsce. Problem ten dotyczy wszystkich krajów globu ziemskiego wysoko uprzemysłowionych. Problem polega na tym, iż produkcja opakowań plastikowych jest masowa i przewyższa możliwość selektywnej zbiórki odpadów. Statystyki podają, iż Polacy opróżniają rocznie 110 tyś. ton butelek, a jedna tona to 25 tyś sztuk, z czego roczny odzysk to tylko 140 ton w skali kraju. Popularna butelka PET to jeden z elementów, który w sposób lawinowy zalewa Polskie składowiska. Należy uwzględnić takie odpady jak: folia opakowaniowa, opakowania po chemii gospodarczej, kubki po lodach, margarynach i tp., a także skrzynki PP i wiele innych opakowań, które wymyślił na własny użytek człowiek.

Wtórne zastosowanie PETa:

- włókna i przędze (np. przędza dywanowa, przędza dla przemysłu tekstylnego),
- płyty i folie (np. do termoformowania opakowań nie spożywczych typu tacki, pudełka oraz opakowań spożywczych, w których tworzywo wtórne stanowi warstwę środkową),
- wyroby formowane przez wtrysk (np. dodatek do tworzywa pierwotnego do 20%, produkcja elementów konstrukcyjnych mebli, części wyposażenia wnętrza samochodowych, pojemniki itp.),
- żywica poliestrowa.

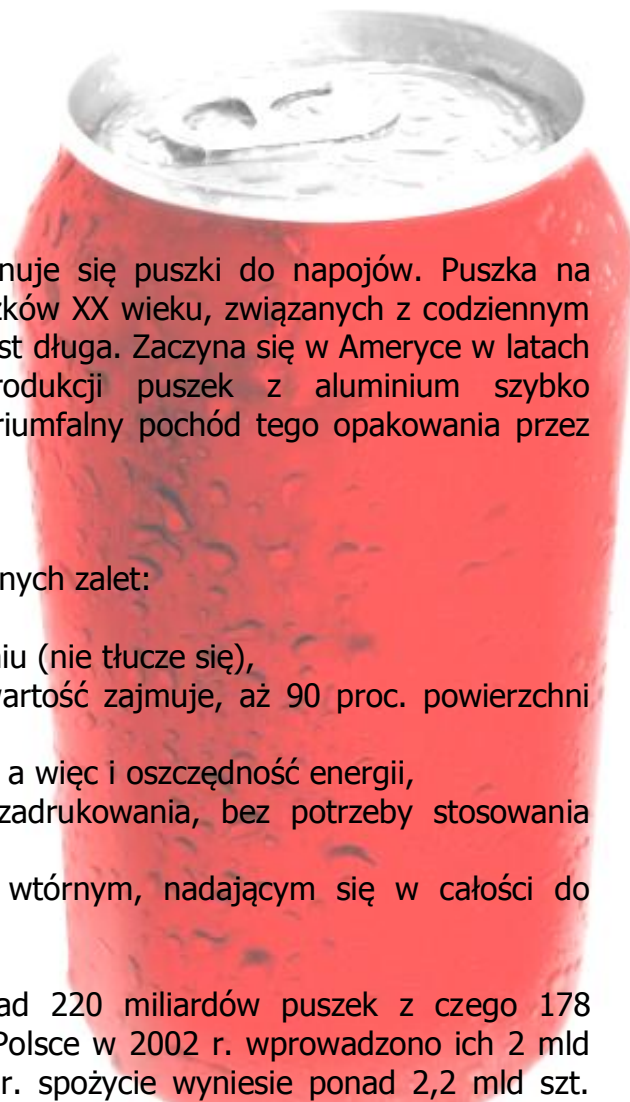

Puszki aluminiowe: tylko i wyłącznie oznaczone symbolem:

lub

41
ALU

Aluminium jest metalem, z którego wykonuje się puszki do napojów. Puszka na napoje jest jednym z "epokowych" wynalazków XX wieku, związanych z codziennym życiem konsumentów. Historia puszki nie jest długa. Zaczyna się w Ameryce w latach 60 ubiegłego stulecia. Technologia produkcji puszek z aluminium szybko rozprzestrzeniła się. Od tego czasu trwa triumfalny pochód tego opakowania przez światowe rynki.

Puszka aluminiowa ma szereg niezaprzeczalnych zalet:

- jest lekka,
- jest łatwa w transporcie i przechowywaniu (nie tłucze się),
- świetnie "wypełnia przestrzeń"; jej zawartość zajmuje, aż 90 proc. powierzchni potrzebnej na przechowywanie.
- pozwala na szybkie chłodzenie napojów, a więc i oszczędność energii,
- jest atrakcyjna wizualnie i łatwa do zadrukowania, bez potrzeby stosowania etykiet,
- przede wszystkim zaś jest surowcem wtórnym, nadającym się w całości do odzysku.

Na świecie zużywa się dziś rocznie ponad 220 miliardów puszek z czego 178 miliardów to puszki aluminiowe. W samej Polsce w 2002 r. wprowadzono ich 2 mld szt. i produkcja ta wciąż rośnie. W 2003 r. spożycie wyniesie ponad 2,2 mld szt. Przewidywany jest dalszy dynamiczny rozwój tego rynku. Aluminiowa puszka "jest liderem recyklingu wśród opakowań do napojów". Na świecie odzyskuje się ponad 58 proc. puszek. W Europie średnio 42 proc. Recykling puszek w Polsce szybko rośnie i w 2002 r. osiągnął średni europejski wynik tj. 41% proc., podczas gdy jeszcze w 1998 r. sięgał 13 proc. Produkcja aluminium z boksytu wiąże się z wieloma zagrożeniami dla środowiska: jest energochłonna (produkcja 1 kg tego metalu wymaga ok. 20 kWh energii elektrycznej, czyli 20 razy tyle, co wyprodukowanie 1 kg chleba) i prowadzi do skażenia gleby, wody i powietrza, głównie związkami fluoru. Aluminiowe puszki w całości nadają się do ponownego przetworzenia i nie muszą trafiać na składowiska odpadów. Odzysk aluminium z puszek prowadzić można w nieskończoność, nie powodując utraty jakości metalu, ponadto produkcja aluminium z puszek jest o 60 proc. tańsza od uzyskiwania go z rudy.

Opakowania szklane: butelki szklane, słoiki

Nie zbieramy:

- szkła płaskiego (szyby okienne i samochodowe, szkła zbrojonego, luster – mają inną temperaturę topnienia od szkła opakowaniowego i nie stopią się razem z butelkami i słoikami),
- szklanek, kieliszków, szkła kryształowego, naczyń żaroodpornych,
- ceramiki (fajans, porcelana, naczynia typu arco, doniczki, miski, talerze),
- szkła okularowego,
- żarówek, świetlówek, kineskopów (są to odpady niebezpieczne, które powinny być zbierane w specjalnie wyznaczonych miejscach),
- szklanych opakowań farmaceutycznych i chemicznych z jakąkolwiek pozostałością zawartości.

